

формування в законодавстві відповідних адміністративно-правових положень; 2) у тому, щоб за допомогою загальних уявлень про адміністративно-правові явища надавались певні орієнтири суб'єктам правозастосовної діяльності, а також пояснення, тлумачення та рекомендації учасникам адміністративних правовідносин [1, с. 40-41].

Література

1. Миколенко О. М. Функції адміністративного права / О. М. Миколенко // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. – 2012. – № 4. – С. 39-42.
2. Становлення нового адміністративного права України. Науково-популярний нарис / В. М. Кампо, Н. Р. Нижник, Б. П. Шльоер; ред. В. М. Кампо. – К.: Видавничий Дім «Юридична книга», 2000. – 60 с.
3. Старилів Ю. Н. Курс общего административного права: в 3 т. / Ю. Н. Старилів. – Т. 1. – М.: НОРМА-ИНФА – М, 2002. – 728 с.
4. Колпаков В. К. Адміністративне право України: Підручник / В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 544 с.
5. Кісіль З. Р. Адміністративне право: навч. посіб. / Кісіль З., Кісіль Р. – 3-є вид. – К.: Алерта; ЦУЛ, 2011. – 696 с.

УДК 34.71(043.2)

Павленко О. А., провідний юрист,
ЗАТ «Глобал лізинг», Республіка Білорусь
Любота О. О., студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ В УКРАЇНІ

Юридична наука є складовою частиною суспільнознавчих наук і разом з тим окремою цілісною системою знань про право і державу, їх взаємодію та закономірності становлення і функціонування. Розвиток суспільних відносин завжди сприяє розширенню предмета дослідження в юриспруденції, що, в свою чергу, є основою розвитку юридичної науки в Україні.

Із здобуттям Україною своєї незалежності почався новий етап розвитку юридичної науки. Цьому сприяли такі трансформації у системі вітчизняного права, як прийняття нормативно-правових актів, що відповідають принципам демократизму та верховенства права, імплементації міжнародно-правових норм шляхом підписання угод та вступу в чисельні організації міжнародної спільноти, створення нових конституційних органів

для забезпечення дотримання й захисту прав та законних інтересів осіб, відсутність єдиної ідеології щодо тлумачення правових норм.

Проте, незважаючи на стрімкий розвиток юриспруденції, існує ще багато нерозв'язаних проблем у галузі знань про державу і право, які потребують нагального вирішення. Як свідчить практика, системному та результативному проведенню реформ в Україні та належному забезпеченню демократичних принципів управління державними процесами заважають нехтування науково обґрунтованими пропозиціями й рекомендаціями вчених з боку державних структур, а також правовий нігілізм значної частини українського суспільства [1].

Відміна єдиної панівної ідеології, що складала систему поглядів науковців та інших фахівців у юриспруденції щодо питань існування соціалістичної держави і права, не зупинила дискусії про доцільність запровадження в Україні системи орієнтирів та цілей, за якими б розвивалися наукові знання. Значення правової ідеології в державно-правовій політиці України обумовлюється її змістовно-функціональними характеристиками, які набувають теоретико-методологічних ознак як відправних і визначальних водночас; її спроможністю здійснювати нормативно-правове регулювання повсякденних інтересів основних груп населення та чинити правовий вплив на процеси соціального розвитку України [2, с. 14]. Роль держави у в цьому процесі полягає не в створенні моністичних правових орієнтирів розвитку юридичної науки, а в сприянні утвердження демократичних конституційних принципів, формуванні правосвідомості суспільства, взаємодії органів державної влади та інститутів громадянського суспільства.

Введення європейських стандартів як частини процесу імплементації міжнародно-правових норм у національне законодавство вже давно є основним фактором розвитку державно-правових явищ. Підтвердження тому – членство України в різноманітних організаціях, наявність директив, рекомендацій та наукових надбань, які торкаються практично усіх суспільних сфер діяльності. Вагомою подією на шляху здійснення євроінтеграційних процесів стало підписання політичної частини Угоди про асоціацію з Європейським Союзом у Брюсселі 20 березня 2014 року. Дана Угода забезпечить новий поштовх не лише для законотворчих та державотворчих процесів, а й для розвитку юриспруденції.

Важливою складовою розвитку юридичної науки є розроблення й прийняття нових нормативно-правових актів. Даний процес не завжди є відкритим та прозорим, хоча такий стан речей можна змінити, ввівши механізм взаємодії громадськості з органами нормотворчості. Співпраця зазначених суб'єктів повинна здійснюватися шляхом залучення викладачів, студентів юридичних факультетів вищих навчальних закладів, наукових

інститутів та організацій, як державних, так і незалежних робочих груп, комісій, колегій, діяльність яких спрямована на створення нових законопроектів та нормативно-правових актів.

Варто також зазначити і таку форму розвитку наукової думки, як існування наукового парку, діяльність якого регулюється Законом України № 1563-VI від 25.06.2009 «Про наукові парки». Згідно цього Закону науковий парк – це юридична особа, що створюється з ініціативи вищого навчального закладу або наукової установи шляхом об'єднання внесків засновників для організації, координації, контролю процесу розроблення і виконання проектів наукового парку. Науковий парк створюється з метою розвитку науково-технічної та інноваційної діяльності у вищому навчальному закладі або науковій установі, ефективного та раціонального використання наявного наукового потенціалу, матеріально-технічної бази для комерціалізації результатів наукових досліджень і їх впровадження на вітчизняному та закордонному ринках. Дослідники питань розвитку юридичної освіти вважають доцільним створення відповідних наукових парків на базі вищих юридичних навчальних закладів та наукових установ юридичного профілю з метою розвитку наукової діяльності та раціонального використання наявного в них наукового потенціалу [3, с. 150-151].

Таким чином, юридична наука в Україні, постійно розвиваючись, ставить на меті встановлення демократичних цінностей у суспільстві, відновлення довіри до органів державної влади та дотримання правових норм. У зв'язку з цим необхідним є впровадження новітніх наукових розробок вчених-юристів України, поступова реалізація рекомендацій європейської спільноти, взаємодія із іноземними навчальними закладами у сфері науково-теоретичних розробок. Усі ці заходи за підтримки держави та зацікавленості не лише науковців, а й юристів-практиків, студентів та викладачів юридичних факультетів вищих навчальних закладів створять підґрунтя для впровадження наукових розробок для досягнення практичних цілей.

Література

1. Павко А. Інтелектуальний фермент юридичної науки [Електронний ресурс] / А. Павко, О. Задорожній // Віче. – 2012. – № 19. – Режим доступу: <http://www.viche.info/journal/3327/>
2. Недюха М. Сутність та призначення правової ідеології як визначальної складової правової політики України / М. Недюха // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2013. – № 4. – С. 10-15.
3. Меліхова О. Ю. Організаційно-правові форми існування юридичної науки в Україні як об'єкта адміністративно-правового регулювання / О. Ю. Меліхова // Вісник Запорізького національного університету. – 2011. – № 1. – С. 158-151.